Yonatan en Itamar Shapira waren twee Israëli's die aan boord waren van de Joodse Boot naar Gaza, de *Irene*. Van alle passagiers werden vooral zij blootgesteld aan geweld door de Israëlische militairen die de boot onderschepten. Dit is hun verhaal, opgeschreven een uur nadat ze weer herenigd waren met hun familie:

Yonatan: 'De Israëlische media wordt gedomineerd door oorlogspropaganda. Ze claimen dat de overname van de boot geweldloos en rustig was vanaf beide zijden - maar wat eigenlijk gebeurde is dat de passagiers op de boot geweldloos waren, maar de Israëlische marine erg veel geweld gebruikte.

Bij zonsopgang stopten we ongeveer 55 kilometer van de kust en hezen we al onze vlaggen en banners van de organisatoren van de boot - de boot zag er zo, zo mooi uit! Vervolgens zetten we koers naar het zuidoosten, naar de haven van Gaza. Fotograaf Vish [Vishavanath] en journalist Eli [Osherov] filmden en maakten foto's van de boot. Iedereen had een opgewonden gevoel toen we op het scheepsdek stonden en we vaarwel zeiden tegen de rustige reis die we tot dat moment hadden gehad. We wisten dat we snel onderschept zouden worden, dus gebruikten we de tijd voor het houden van briefings. Terwijl we elkaars handen vasthielden praatten we over de actieprincipes van de boot en beslisten we over de wijze hoe om te gaan met de marine.

Toen we ongeveer 30 kilometer van de kust van Gaza verwijderd waren zagen we ten noorden van ons een groot marineschip opdoemen. Op dat moment was het nog redelijk ver weg, dus we vervolgden onze koers. Toen het oorlogsschip dichterbij kwam probeerde ze contact met ons te maken en sprak ze met Glyn, onze kapitein. De marine zei dat we in een gesloten zone rondom een booreiland waren beland, dus we pasten onze koers lichtelijk aan. We zagen toen een ander kleiner schip voor ons opdoemen. Terwijl het oorlogsschip dichterbij kwam en parallel aan de *Irene* ging varen bleef het kleinere schip stationair. Een aantal kleinere vaartuigen werden gespot ten oosten van ons. De marine nam nogmaals contact met ons op en vroeg wat onze intentie was - we antwoordden dat we op weg waren naar Gaza.

De marine antwoordde met precies dezelfde verklaring die ze ook maakten voordat ze de Mari Marmara aanvielen:

'Jullie betreden een gebied dat onder militaire blokkade is, en een gesloten zone is onder het internationaal recht.'

Itamar [Shapira] was belast met de communicatie met de marine, en reageerde met het voorlezen van onze eigen verklaring in het Engels en in het Hebreeuws:

'Wij zijn een boot van de Europese organisatie Jews for Justice for Palestinians. Wij zijn ongewapend en niet gewelddadig en vastberaden door te varen naar de haven van Gaza. Jullie houden een illegale blokkade in stand en wij erkennen dit niet. Op deze boot van Jews for Justice for Palestinians zijn vredesactivisten van alle leeftijden, waaronder Holocaust-overlevenden, ouders die hun kinderen aan terreur hebben verloren en Israëli's die weigeren mee te werken aan de illegale bezetting van Palestina.'

We wachtten op hen om een bevestiging te krijgen dat ze ons hadden gehoord.

De marine herhaalde haar boodschap in het Hebreeuws - toen kwamen er boten van alle kanten. Acht legervaartuigen omsingelden ons - drie of vier van deze schepen hadden boordgeschut.

We riepen de soldaten op hun bevelen te weigeren:

'We roepen jullie, soldaten en officieren van het Israëlisch leger, op de illegale bevelen van jullie superieuren niet op te volgen. Zodat je het even weet, de bezetting van Gaza en de Palestijnse Gebieden is illegaal onder het internationaal recht; zodoende heb je het risico veroordeeld te worden in internationale gerechtshoven. Zowel de blokkade als de bezetting is inhumaan en is in tegenspraak met universele en Joodse morele waarden. Laat je geweten spreken. Herinner onze eigen pijnlijke geschiedenis. Weiger de blokkade te handhaven. Weiger Palestina te bezetten.'

Itamar las dit een paar keer via de radio voor in het Hebreeuws en het Engels terwijl de boten richting ons voeren. Iedereen op de *Irene* maakte zich klaar en hield elkaars handen vast, klaar om onderschept te worden. Vish was ondertussen foto's aan het nemen en alles aan het volgen.

Er waren meer dan honderd soldaten op alle militaire boten die onze boot omsingelden. Twee kleine boten met boordgeschut stelden zich op aan weerszijden van onze boot, terwijl ze via hun megafonen naar ons schreeuwden en ons bedreigden en ondertussen steeds dichterbij kwamen. Onze kapitein, Glyn, bleef kalm en gedroeg zich precies volgens onze bootprincipes, door op koers te blijven en de marine uit te dagen.

Het leger sprak direct tot Itamar en zei dat hij verantwoordelijk was voor eventueel letsel dat ons zou overkomen en het risico dat we namen als we niet onze koers veranderden. We begrepen al vrij snel dat we op elk moment geënterd zouden worden. De kleine boten kwamen nu heel dichtbij en de militairen op de boot aan onze achterzijde sprongen aan boord.'

Itamar: 'Terwijl ik aan het praten was met de legerboot die naast ons voer met daarop twintig bewapende en gespierde mariniers was ik wederom voor de duizendste keer in mijn leven verbaasd over hoe het leger de realiteit jegens henzelf en tegenover ons schetst. Ze benadrukten dat ik persoonlijk verantwoordelijk zou zijn voor al het geweld dat mogelijk zou plaatsvinden als we hen niet gehoorzaamden en zij 'gedwongen' zouden worden onze kleine boot te enteren. Ik probeerde op een cynische manier aan hen duidelijk te maken hoe belachelijk het was om zoveel bewapende, sterke en getrainde soldaten te hebben die een boot zouden enteren met negen ongewapende mensen, waarvan velen zich de Tweede Wereldoorlog en de burgerrechtenbeweging in de jaren '60 herinnerden en die hadden gezegd geen geweld te zullen gebruiken. Hoe kunnen ze ons verantwoordelijk houden voor eventueel geweld? Ik herinnerde hen aan de Holocaust-overlevende en de Israëli die zijn dochter aan terreur had verloren die aan boord waren, en dat de passagiers niet uit waren op een confrontatie met hen. Ik denk dat dat hen boos maakte maar er ook toe leidde dat ze mogelijk geweld tegen de meeste passagiers niet zouden inzetten, behalve dan tegen Yonatan en mij. Het is erg belangrijk om te herinneren dat het Israëlisch leger in de voorgaande week twee Gazaanse vissers had doodgeschoten die 'te dicht' bij de door het Israëlisch leger bepaalde blokkadegrens waren gekomen, iets waar maar weinig media-aandacht voor was geweest. Zodoende moet het geweld tegen ons in proportie worden gezet.'

Yonatan: 'tijdens de militaire actie was ik aan het praten met Al Jazeera maar ik weet niet zeker wat ze van me hebben of wat ze uitgezonden hebben omdat mijn telefoon afgepakt werd toen de verslaggever net live wilde gaan.

Ze vielen Itamar aan en namen hem mee naar hun boot. De andere soldaten duwden Glyn ruw weg van het roer. De rest hield elkaars handen vast en zong 'We Shall Overcome'. Ik denk zelfs dat Reuven aan het spelen was op zijn mondharmonica!

Itamar: 'wat ik heb begrepen is dat er twee soldaten waren die belast waren met het verkrijgen van alle opnameapparatuur. De journalist [Eli Osherov] van het Israëlische Channel 10 stond naast me en een van de soldaten nam gewoon de camera uit zijn hand. Ik greep de camera terug zonder de soldaat aan te raken en hield het achter mijn rug, en weigerde het terug te geven aan de soldaten. De soldaat riep een andere erbij en samen probeerden ze me te bewegen door mijn armen te draaien, te schreeuwen en naar de camera te grijpen. Toen dat niet lukte vroegen ze toestemming aan hun gezagvoerder of ze me mochten arresteren. Vier van hen sleepten me naar de militaire boot en duwden me op de vloer van de boot zodat ze handboeien bij me om konden doen. Ik gaf niet op totdat een van hen zijn vingers diep op de slagader in mijn nek duwde, en toen hoorde ik Yonatan's verschrikkelijke schreeuw en zag ik hem de controle over zijn lichaam verliezen vanwege de elektrische puls die hem was toegediend. Ik riep naar Rami dat hij de camera in de machinekamer van de boot moest gooien en Yonatan werd naar de militaire boot gebracht waar ik op zat. Bij ons beiden werden handboeien omgedaan en we werden naar het grote schip gebracht.

Yonatan: 'terwijl we elkaars handen vasthielden begonnen de soldaten alles over te nemen. Op dat moment zat ik op de vloer van de boot terwijl ik Glyn en Reuven omhelsden, om op zo'n manier het risico voor hen te verkleinen. Daarna ging ik naast Rami zitten. Aan elke kant van de boot zetten de passagiers de motoren uit om het zo niet mogelijk te maken voor de marine de boot naar een andere plek te verschepen.

Soldaten op de boot benaderden mij en Rami, het leek erop dat ze mij mee wilden nemen naar een marineboot. Rami en ik omhelsden elkaar - het is de sterkste omhelzing die ik ooit aan iemand heb gegeven!

De officier kwam op ons af, haalde zijn taser tevoorschijn en beval ons elkaar niet langer te omhelzen. De soldaat dreigde dat als ik niet zou loslaten ze me pijn zouden doen, op dat moment taserde hij me op mijn rechterschouder en gaf twee elektrische pulsen af - het was erg pijnlijk, maar niet zo pijnlijk als de volgende puls die ik kreeg toen hij mijn reddingsvest opzij duwde, de taser op mijn borst zette en nogmaals een puls gaf. Ik verloor controle over mijn lichaam en begon te stuiptrekken alsof ik een toeval kreeg, en ik gaf een hoge gil. Daarna namen ze me mee naar een van hun boten.

En dat was de “niet-gewelddadige” overname van de Joodse Boot naar Gaza. Natuurlijk zouden ze met echte munitie hebben geschoten als we Palestijnen of moslims waren geweest, maar omdat we joden en Israëli’s waren en we nauwlettend gevolgd werden door de gehele wereld wilden ze ons niet hetzelfde aandoen als wat ze deden op de Mavi Marmara. Natuurlijk legden ze later beslag op alles wat gefilmd was door Eli en Vish, en het enige bewijs dat nu bestaat is wat het leger en videomateriaal van het leger laten zien. Het zou geweldig zijn als er op de een of andere manier druk werd uitgeoefend op het leger om al het materiaal dat wij hebben geschoten vrijgegeven zou worden - er is geen enkele reden om het te houden. Het is geweldig materiaal over de 48 uur die onze reis duurde en over de berichten en de wensen die we van heinde en verre hadden gekregen en die we op de masten en de vlaggen schreven. Waarschijnlijk het meest krachtige beeld is het moment dat de marine ons schip enterde.

Al onze banners en vlaggen werden door het leger op de boot naar beneden gehaald en samen met de passagiers naar Ashdod gebracht.

Itamar en ik gingen in het grote oorlogsschip naar Ashdod wat enkele uren duurde. We zagen hoe de boot naar de haven werd gebracht. We zagen de demonstranten, vrienden, familie en supporters die op ons op het strand aan het wachten waren sinds de vroege morgen, en we zagen een boot met fotografen en cameramannen die ons probeerde te bereiken maar onderschept werd en gedwongen werd terug te keren naar de haven.

Iedereen van ons werd intiem gefouilleerd - ze raakten me erg intiem aan maar ik kreeg geen inwendig onderzoek. Uiteindelijk werden we naar het politiestation in Ashdod gebracht waar nog meer demonstranten buiten op ons aan het wachten waren.

Ons verblijf op het politiestation duurde enkele uren, ze ondervroegen Rami, Itamar, Reuven, Eli en mij en we werden allen beschuldigd van het betreden van een illegale gesloten zone, terwijl Rami, Itamar en ik tevens beschuldigd werden van het bedreigen, beledigen en aanvallen van de soldaten. We werden allen rond 8 uur in de avond vrijgelaten. Het was shockerend om te zien hoe bruut we werden aangevallen terwijl we elkaar aan het omhelzen waren en samen zongen - de soldaten schreeuwden tegen ons, schudden ons door elkaar en duwden ons. We waren verbijsterd om te horen dat het leger had gezegd dat de overname van de boot vreedzaam was.

Er was een grote groep Israëlische media en ook mensen van Reuters en een paar anderen die op ons aan het wachten waren buiten het station. We beantwoordden hun vragen, en daarna nam Reuven zijn mondharmonica en begon prachtige Joodse liedjes te spelen over mensen die vrede nastreefden. Iedereen om ons hen begon met ons mee te zingen, terwijl we dat deden kwamen er mensen voorbij die dingen riepen als ‘dood aan de Arabieren’.

Als we geen joden of Israëli’s waren geweest was onze kans veel kleiner geweest dat we het er levend vanaf hadden gebracht. Ik wil iedereen hierbij bedanken voor hun steun, liefde en inspanningen om ons te helpen.’

N.B.: Yonatan werd geen enkele medische hulp (aan)geboden na getaserd te zijn. Ze werden vrijgelaten op een borgtocht van 5.000 shekkel (ongeveer 830 euro), en zullen voor aanvullende ondervraging terug moeten komen. Het is onduidelijk of ze aangeklaagd zullen worden.